

πνέοντες μετ' ἀνεκλαλήτου ἀγαλλιάσεως εὐφρόσυνον κνίσσαν ἀραδικῶν ἀριθμῶν, θετικῶν εἰδήσεων καὶ λογικῆς συζητήσεως. Ἡ ἐκ τούτων ἡδονὴ εἶναι τοσοῦτω μείζων, καθ' ὅσον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μακαρίτου Φίνλεη σπανίως εὐρίσκομεν εὐκαιρίαν νὰ μανθάνωμεν τί γίνεται ἐν Ἑλλάδι.

* *

Καθ' ἣν στιγμὴν τοσαύτη γίνεται σκέψις περὶ αὐξήσεως τῶν εἰσοδημάτων τοῦ κράτους πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς ἐγγιζούσης χρεωκοπίας, προτείνομεν καὶ ἡμεῖς νὰ υποβληθῶσιν εἰς μέτριόν τινα φέρον οἱ νεοελληνισμοί, οὐχὶ βεβαίως οἱ τῶν δυστυχῶν δημοσιογράφων, ἀλλὰ οἱ τῶν καθηγητῶν, τῶν ἐπισημοῦν ῥητόρων, τῶν ἀγωνοδικῶν καὶ τῶν φιλολογικῶν συλλόγων. Ἐκ μόνων τῶν τοῦ «Βύρωνος» καὶ τοῦ «Ἀθηναίου» πιστεύομεν ὅτι ἡδύνατο τὸ δημόσιον νὰ εἰσπράττη ἄνω τῶν δύο κατ' ἔτος ἑκατομμυρίων.

* *

Οἱ Εὐρωπαῖοι δημοσιογράφοι ἤρχισαν πάλιν νὰ ἐνασχολῶνται περὶ ἡμῶν, στεφανοῦντες δι' ἀνθέων τὸν ἐλληνικὸν λαόν, καὶ δι' ἀκανθῶν καὶ πράσπων τοὺς διέποντας τὰς τύχας αὐτοῦ. Ἄλλ' ἡ ἀντίθεσις αὕτη δὲν φαίνεται ἡμῖν ὅσον εἰς τοὺς ξένους ἀνεξήγητος. Τὸ ἔθνος ἡμῶν ὑφίσταται ἀκόμη πολιτικὴν τινα ζύμωσιν, καθ' ἣν τὰ ἀκαθαρότερα στοιχεῖα ἀνέρχονται καὶ ἐπιπλέουσιν ἐν εἰδει ἐξαφρίσματος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας· ὁ τοιοῦτος ἀφρὸς κατέχων, κατὰ τοὺς νόμους τῆς φυσικῆς, τὰ ἀνώτερα στρώματα, θέλει κυβερνᾶ, φλυαρεῖ καὶ κλέπτει ἀσυστόλως ἐν Ἑλλάδι, μέχρις οὗ τελειώσει ἡ ζύμωσις καὶ λάβῃ ἀνά χεῖρας ὁ λαὸς τὴν μεγάλην ἐξαφριστικὴν κουτάλαν.

ΘΕΟΤΟΙΜΠΗΣ.

Φαληρικὸν δελτίον

Περὶ τῆς ἀκτῆς ταύτης μόνον καλὰ ἔχομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ εἰπώμεν. Διὰ τῶν φροντίδων τοῦ μηχανικοῦ τῆς Ἐταιρίας ἡ γῆ κατέστη στερεὰ ὑπὸ τοὺς πόδας· ὁ δὲ οὐρανὸς (ἀνεξαρτήτως υποθέτομεν τῶν φροντίδων τούτων) παρέστησε κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἐκθάμβων θεατῶν ἀληθῆ μετεωρολογικὸν ἄτλαντα

παντὸς κλίματος καὶ πάσης ζώνης τοῦ ἡμετέρου πλανήτου. Τὴν παρελθούσαν μάλιστα τρίτην ἢ ἐν οὐρανῷ παράστασις ἦτο ὄντως μοναδικὴ καὶ ἐξαισία. Ἐν διαστήματι ὀλίγων ὥρων εἶδομεν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς ἡμῶν κοπάδια μαύρων συννέφων χορευόντων ἀτάκτως περὶ σελήνην χλωμὴν ὡς τὴν φωτίζουσαν τὰς νιφοβλήτους ἀκρωρείας τοῦ Ἰουλιανίου· ὀλίγον μετέπειτα ἤρχισε νὰ καταπίπτῃ λεπτὴ βροχὴ ἀπὸ μολυβδοχρόου ἀγγλικοῦ στερεώματος· μετ' οὐ πολὺ ἡ σελήνη ἐξῆλθε καὶ πάλιν ἐκ τῶν παρασηκνίων τοῦ οὐρανοῦ λάμπουσα ἀμυδρῶς ἀπισθεν νεφῶν γαλακτοχρόων, ὡς τὸ πρόσωπον χανουμίσσης ὑπὸ τὰς πτυχὰς τοῦ γιασμακίου. Μεταβληθείσης καὶ αὐτῆς τῆς σκηνογραφίας, ὁ θεατὴς μετεκομίσθη αἰφνης εἰς Ὀλλανδίαν, ὑπὸ θόλον βαρὺν καὶ χαμηλόν, ποικιλλόμενον ὑπὸ νεφῶν συμπεφυρμένων καὶ σκοτεινῶν, ὡς αἱ περίοδοι τοῦ σοφοῦ τῆς Ὀλλάνδας κ. Κόντου. Μετὰ ταῦτα ἐληξεν ἡ οὐρανία παράστασις, καὶ ἀφοῦ περιήλθομεν πάντα τὰ κλίματα τῆς ὑδρογείου εὐρέθημεν καὶ πάλιν εἰς Ἀθήνας, ὑπὸ τὸν συνήθη ἀνέφελον θόλον φωτιζόμενον ὑπὸ τοῦ ἐμπνέοντος ἀναμασσήματα εἰς τοὺς ποιητὰς ἡμῶν συνήθους ἀργυροῦ δίσκου. Ἀλλὰ καὶ ἡ τελευταία αὕτη σκηνὴ ἐφάνη ἡμῖν ὡς ἐκ τῆς ἀντιθέσεως τοσοῦτον ὠραία, ὥστε βλέποντες πέριξ ἡμῶν πλείστους ξένους διπλωμάτας καὶ ἀξιώματικούς, ἠπορήσαμεν τίνι τρόπῳ οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς, οἱ ἔχοντες στρατοὺς καὶ θωρακωτὰ, δὲν σπεύδουσι νὰ ἐγκατασταθῶσιν ἀνθ' ἡμῶν ἐν τοιοῦτῳ παραδείσῳ, πρὶν λάβῃ καιρὸν νὰ συμπληρώσῃ τὰς μελετωμένας αὐτοῦ παρασκευὰς ὁ κ. Κουμουνοῦρος.

Καταβαίνοντες ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν θέλομεν εἶπει ὀλιγίστά τινα καὶ περὶ τοῦ θεάτρου. Τὸ μελόδραμα «Puritani» εἶναι μουσικὸν ἀριστούργημα τὸ ὁποῖον δὲν ἀρέσκει ἡμῖν πολὺ, οὐδὲν ἄλλο δὲν ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους εἰμὴ ἐρωτικὸς στεναγμὸς διαρκῶν τρεῖς ὀλοκλήρους ὥρας, ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου ἴλαροῦ ἐπεισοδίου ἢ ποντικοῦ τρώγοντος τὸν μανθῦαν τῆς Βασιλείσης, ὡς ἐν τῷ Ῥουῆ-Βλάς. Ὁ Βελλίνης εἶναι ὁ Λαμαρτίνος τῆς μουσικῆς, εὐαίσθητος, μαλακὸς καὶ τρυφερὸς ὡς καρδία μαρουλίου, προξενῶν ὅμως ἐπὶ τέλους αἰσθησιν ὁμοίαν ὡς ἂν ἐπὶ νίγετό τις εἰς ὠκεανὸν γάλακτος γλυκυτάτου.

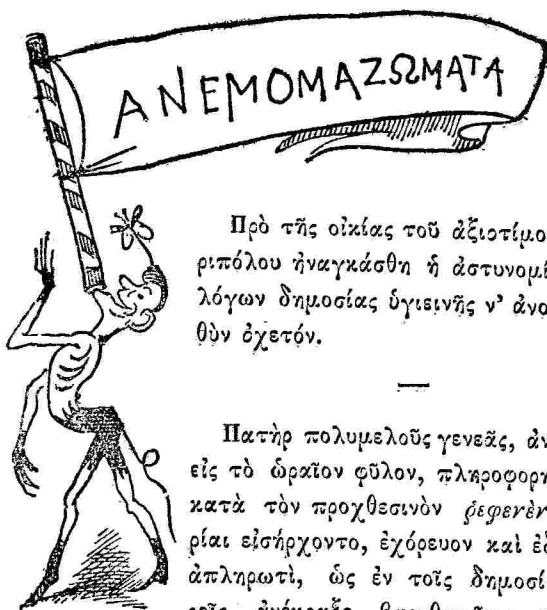
Ἡ νέα δὲ ζύμωσις ἔχει φωνὴν ὀλιγίστην μὲν, ἀλλὰ τοιαύτην ὥστε πολλοὶ ἀκροαταὶ ἔκλειον λυπούμενοι ὅτι δὲν ἔχει περισσοτέραν. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἡ κυρία Dornay φαίνεται ἐπίτηδες πλασθεῖσα ἵνα ὑποκριθῇ τὸ πρόσωπον ποικιλιῶν. Οὐδέποτε ἐν Ἑλλάδι εἶδομεν πατοῦν τὰς θεατρικὰς σανίδας τοιοῦτον ἄθροισμα καθαριότητος, κομψότητος καὶ ὄντως ἀριστοκρατικῆς περὶ τὸ ἔνδυμα ἀφελείας. Ἐκ πρώτης ὄψεως ὁ βλέπων αὐτὴν εἶναι βέβαιος

ὅτι πλύνεται τρίς τῆς ἡμέρας δι' ὕδατος τῆς Καισαριανῆς καὶ ἄρωμα μεταχειρίζεται τὸ white-rose καὶ ἔχει τὸ patchouli. Κάλλιστα δὲ ἔκαμεν ἡ ἐπιτροπὴ μὴ ἀναθέσασα τὸ πρόσωπον *πουριτάνας* εἰς Ἴταλίδα.

Ὁ κύριος δὲξύφωνος ἔχει ἀπ' ἐναντίας οὐ μόνον καλὴν, ἀλλὰ καὶ ἰσχυρὰν φωνήν. Δυστυχῶς ὅμως ἡ φωνὴ αὕτη περιέχεται ὡς γενναῖος οἶνος ἐντὸς ἀκόμψου κοντοπιθαροῦ. Ἡ περὶ τὴν ἐνδυμασίαν, τὴν στάσιν καὶ τὰς κινήσεις ἀπειροκαλία τοῦ ἀξιολόγου τούτου αἰδοῦ εἶναι τοσαύτη, ὥστε πάντες οἱ θεαταὶ παρετήρησαν ὅτι ἐξαιρετικῶς μελομανῆς πρέπει νὰ ᾔτο ἡ Ἑλβίρα, ὥστε νὰ προτιμήσῃ τοιαύτην μουσικὴν ταμβακοθήκην τοῦ ὄντως gentleman κατὰ πάντα Ῥιχάρδου τοῦ βαρυτόνου.

Τὰς κυρίας τοῦ χοροῦ, κλείων τις τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ φράσσων τὴν βίνα ἀν' τύχην πλησίον αὐτῶν ἐν τῷ βαγονίῳ, δύναται νὰ εὔρη ὑποφερτάς.

ΒΟΡΡΕΑΣ.

Πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ ἀξιότιμου κ. Σαριπόλου ἠναγκάσθη ἡ ἀστυνομία ἐνεκα λόγων δημοσίας ὑγιεινῆς ν' ἀνοίξῃ βαθρὸν ὀχετόν.

Πατὴρ πολυμελοῦς γενεᾶς, ἀνηκούσης εἰς τὸ ὄραϊον φύλον, πληροφορηθεὶς ὅτι κατὰ τὸν προχθεσινὸν *βεφενδὲν* αἱ κυριαὶ εἰσῆρχοντο, ἐχόρευον καὶ ἐδείπνον ἀπληρωτῆ, ὡς ἐν τοῖς δημοσίοις χοροῖς, ἀνέκραξε βαρυθυμῶν: «Ἄν τὸ

ἄξευρα ἐγκαίρως θὰ ἔστειλα τὴν γυναϊκά μου καὶ τὰ ἄξια μου κορίτσια».

Ὁ ἀξιολόγος ἡμῶν ἀστυνόμος, εἰς θν ὁ κ. Τρικούπης ἐνέπνευσεν ἀγάπην πρὸς τὰ ἀγγλικά ἔθιμα, ἐκδίδει ὅσον εὔτω ἀστυνομικὸν διάταγμα, δυνάμει τοῦ ὁποίου οἱ ἀδέσποτοι κύνες, ἀντὶ νὰ φονεύωνται δημοσίᾳ κατὰ τὸ γαλλικὸν σύστημα, θέλουσιν ἀπαγχονίζεσθαι κεκλεισμένων τῶν θυρῶν ἐν τῇ αὐλῇ τῆς φυλακῆς, ἐνώπιον πέντε μόνον μαρτύρων ὡς οἱ ναῦται τῆς «Λένας».

Φοιτήτριάν τινα τοῦ Φαλήρου, εὐμορφον μὲν καὶ ἔξυπνον, ἄσαρκον ὅμως ὡς ἅγιον λειψάνον, ἤκούσαμεν ὀρι-

ζομένην ὑπὸ ξένου τινὸς παρεπιδήμου ὡς ἀκολούθως: «C'est une très agréable causeuse, sur laquelle il serait incommode de s'étendre».

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐν τῇ γαλλικῇ σχολῇ ἀρχαιολογικὴν συνεδρίασιν ἀντήχησεν ὁ ἀκόλουθος ἀξιωματικὸς νευτος νεογαλλισμὸς «Il existe des tombeaux qui ont le derrière peint.»

ΖΕΦΥΡΟΣ.

ΚΙΒΩΤΙΟΝ

Ἀξιότιμε κ. Συντάκτα,

Ἄν ἤλπίζον ὅτι νεοελληνισμοὺς χειροτέροισ τῶν τοῦ Βύρωνος καὶ τῆς Χελιδόνας θὰ μᾶς ἐφιλοδώρει τὸ Ἀθηναίων σύγγραμμα περιοδικὸν σπουδαῖον ἐκδιδόμενον τῇ συμπράξει πολλῶν λογίων καὶ ἰδία καθηγητῶν. Ἐν τῷ τελευταίῳ του τεύχει ὑπάρχει διατριβὴ *Περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως* μεταφραθεῖσα ἐκ τοῦ Ῥωσικοῦ ὑπὸ τινος Ν. Κ., ὅστις πρὸς τιμὴν τῆς θεολογικῆς σχολῆς ἐλπίζομεν ὅτι δὲν εἶναι ὁ καθηγητὴς καὶ ἀρχιμανδρίτης Νικηφόρος Καλογεράς.

Ἐν ταύτῃ ἀπαντῶμεν πρὸς ἄλλοις πολλοῖς καὶ τοὺς ἐξῆς τρεῖς μαργαρίτας:

Ἡ γνωστὴ πόλις τῆς Καμπανίας Ὑδροῦς, τὸ σημερινὸν *Olivito*, ὀνομάζεται ὑπὸ τοῦ μεταφραστοῦ Ἰδρός».

Τὸν γνωστότατον πάπαν Κάλλιστον τὸν Γ'. ὁ μεταφραστὴς μεταβαπτίζει Καλήστον.

Μανθάνομεν δὲ καὶ ὅτι ἐν καιρῷ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ Μωάμεθ, ἐν Ἀθήναις ἦν ἐγκατεστημένη ἡ δημοκρατία τοῦ *Περικλέους*.

Θαυμάσατε καὶ οἰκτείρατε Κ. Συντάκτα. Δυστυχῶς δὲ τὸ Ἀθηναίων στέλλεται καὶ εἰς τὴν Ἑσπερίαν

Πρόθυμος Δουλὸς Σας,

Χαίρετε

Δ. ΠΑΡΑΠΟΝΕΜΕΝΟΣ.

Ὑπεύθυνος Συντάκτης ΚΟΣΜΑΣ ΦΛΑΜΙΑΤΟΣ.

ΤΥΠΟΓΡ. ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ